

ΘΑΛΑΣΣΙΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Λ. ΜΠΩΚΛΕΡ

Ο ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟΣ ΤΗΣ ΥΒΟΝΝΗΣ

ΞΩ μουγκρίζει η τρικυμία.

Δυνατή φωτιά καίει στο τζάκι και ενώ ή γιαγιά ξαπλωμένη σε μια πολυθρόνα λαγοκοιμάται γλυκά, νανουρισμένη από το τραγούδι των ξύλων που τριζοβολάνε, ή Υβόννη ακούει τον Ζάν-Μαρι που της μιλάει με τη γλώσσα των έρωτευμένων.

Είπε πέντε χρόνια από τότε που αρραβωνιάστηκαν, πέντε ατελείωτα χρόνια, κατά τη διάρκεια των οποίων ο Ζάν-Μαρι λέε Χανέκ, ένας τολμηρός ψαράς από το Έτελ, είχε πάει να κάνει τη θητεία του στο πολεμικό ναυτικό!

Είχε δη από τότε που χωρίστηκαν για τελευταία φορά πολλά μέρη ο γενναίος θαλασσινός.

Είχε φύγει συνηθισμένος στα μπουρίνια του Ατλαντικού, μά ήξερε τώρα τους τρομερούς θυμούς του Ινδικού Ωκεανού και τους τυφώνες των θαλασσών της Κίνας. Τα αυτιά του ήξεραν μονάχα το μουγκρητό της καταιγίδας κι' άγνοούσε ακόμα τη γλυκεία αρμονία των άνθισμένων κάμπων, όταν έρχεται ή άνοιξη. Είχε γεννηθή ακούγοντας τη μεγάλη μουσική της θάλασσας κι' είχε μεγαλώσει με το ρυθμό του ανέμου που σφυρίζει μέσα από τα ξάρτια και με το θρόντο των κυμάτων που ξεσπάνε στους βράχους, χωρίς καμιά έννοια για τα πράγματα που αποτελούν τις συνηθισμένες ασχολίες των άλλων ανθρώπων.

Επειτα, μιά μέρα, τα μεγάλα ματια της Υβόννης συνάντησαν τα δικά του, κι' ο νέος ψαράς δεν είδε πειά τους πλατειούς γαλαζιούς ορίζοντας, στους οποίους άλλοτε του άρεσε να ξεκουραζή το βλέμμα του, ούτε και τα κύματα με τις πρασινωπές ανταύγειες που τα στεφάνωναν τα χιόνια των άφρων.

Το μυαλό του μιά μόνο σκέψι είχε τώρα, τα χείλη του μιά λέξι, ή ζωή του ένα σκοπό.

Στην καρδιά του Ζάν-Μαρι ή Υβόννη είχε αντικαταστήσει τη θάλασσα και, μαζί μ' αυτήν, όλο τον άλλο κόσμο.

Αυτό είχε γίνει μέσα σε μιά στιγμή, στην άπλοϊκή εκείνη ψυχή. Την πρώτη του έρωμένη την είχε αντικαταστήσει με μιά άλλη!

Η Υβόννη τά ήξερε όλα αυτά από καιρό. Γι' αυτό, όταν ο Ζάν-Μαρι αναγκάστηκε να φύγει για να κάνει τη θητεία του, του είπε με φωνή γαλήνια:

— Θα σε περιμένω!

— Πόσον καιρό; την ρώτησε ο νεαρός ψαράς με κάποια αγωνία.

— Ως ότου να ξαναγυρίσης! απάντησε ή γενναία κοπέλλα. Κι' αν δεν ξαναγυρίσης πειά, όταν ο θάνατος θαρρή να με πάρη, θα με θρή να σε περιμένω ακόμα...

Κι' ο Ζάν-Μαρι έφυγε, ήλιμμένος γιατί χωριζόταν για τόσο καιρό από την αγαπημένη του, μά με την έλπιδα στην καρδιά, με τη γαλήνη στο βάθος της ψυχής του.

Σ' όλον αυτό τον καιρό που έλειψε, έγραψε πέντε φορές, πέντε φορές μόνο μέσα σε πέντε χρόνια, κι' ωστόσο ούτε μιά μέρα δεν πέρασε που να μη συλλογίστηκε την Υβόννη.

Τι σημασία έχει ή απόσταση, τί σημασία έχει ο καιρός για δυο καρδιές που αγαπιούνται;

Όταν ξαναγύρισε, θρήκε την Υβόννη του έτσι όπως την είχε αφήσει, δηλαδή πιστή στον έρωτά της. Γι' αυτό το λόγο βρίσκονται τώρα κι' οί δυο κοντά στο τζάκι, με τα χέρια ένωμένα, γι' αυτό κυττάζονται τώρα στα μάτια και μιλούν με σιγανή φωνή για να μη ξυπνήσουν τη γιαγιά που τά χείλη της μισανοίγουν σ' ένα γλυκό χαμογελο.

— Είν' αλήθεια πώς σαν να χαίδευη τον ύπνο της κάποιο ευτυχισμένο όνειρο.

— Είν' αλήθεια πώς δεν είμαστε πλούσιοι, λέει ο Ζάν-Μαρι, μά έχω κουράγιο και θα καταφέρω να θγάζω το ψωμί και των δυο μας. Επειτα, μην ξεχνάς πως ο Θεός βοηθάει τους καλούς ανθρώπους.

Θά μπαρκάρω με το παλιό μου καράβι το «Ιλάρο» κι' επειδή φαίνεται πως θα μας εύνοηση ο καιρός, θα έχουμε άφθονο ψάρεμα. Έτσι θα οικονομίσω μερικά λεφτά και θα μπορέσουμε να παντρευτούμε. Δεν χρειάζονται περισσότερα για να ζήση ευτυχισμένος κανείς, όταν, όπως έμεις, δεν έχη άλλη φιλοδοξία παρά να είνε τίμιος και ταπεινός.

— Μιλάς σαν βιβλίο, αγαπημένη μου Ζάν-Μαρι, απάντησε γλυκά ή Υβόννη. Όλος ο κόσμος σ' εκτιμάει εδώ, είσαι ένας καλός ναυτικός που τον αγαπούν οί σύντροφοί του και μοναχα ευχαρίστησι είδα στα μάτια όλων όταν έμαθαν πως ξαναγύρισες.

Μιά άστραπή περηφάνειας πέρασε τότε από την ειλικρινή φυσιογνωμία του ψαρά, ο οποίος έξακολούθησε:

— Με τη βοήθεια του Θεού, γλυκεία μου Υβόννη, θα ένωθούμε και θα δής ότι δεν θα μετανοήσης αργότερα γιατί χάρισες την καρδιά σου στον Ζάν-Μαρι. Δυο μόνο πράγματα θέλω σ' αυτό τον κόσμο: το πρώτο είνε να σε κάνω γυναίκα μου και το δεύτερο να σε κάνω ευτυχισμένη...

— Έχεις μεγάλη καρδιά και σ' αγαπώ! είπεν ή Υβόννη, της οποίας το μάγουλο ζύγωσε τόσο κοντά στα χείλη του Ζάν-Μαρι, ώστε εκείνος δεν μπόρεσε ν' αντισταθή στον πειρασμό κι' απόθεσε σ' αυτό ένα παρατεταμένο φίλημα.

Σώπαιναν τώρα κι' οί δυο και δεν άκουγόταν πειά παρά το τικ-τάκ του ρολογιού κι' ή ανάσα της γιαγιάς που κοιμόταν.

Έξαφνα, τρία δυνατά χτυπήματα άκούστηκαν στην πόρτα, μέσα στη νύχτα.

Οί δυο νέοι σήκωσαν ξαφνιασμένοι το κεφάλι τους. Η γιαγιά ζύπνησε.

— Τι είνε λοιπόν; ρώτησε.

— Πάω να δώ, άποκρίθηκε ο Ζάν-Μαρι, που τράβηξε άμέσως προς την πόρτα και την άνοιξε.

— Έδώ είσαι, Ζάν-Μαρι; ρώτησε μιά φωνή λαχανιασμένη άπ' έξω.

— Ναι. Τι τρέχει;

— Νά, ένα καράβι άκυβέρνητο τραβάει ίσια να γίνη κομμάτια στον κυματοθραύστη... Έχει μέσα έξη άντρες που κινδυνεύουν να πνιγούν. Ζητάμε τολμηρούς θαλασσινούς για να πάμε εκεί κάτω και να προσπαθήσουμε να τους σώσουμε.. Θέλεις νάρθης και σύ;

— Διάβολε! άποκρίθηκε ο Ζάν-Μαρι. Θέλει και ρώτημα;

Και χωρίς καν να πη «καλή νύχτα», στέλνοντας στην Υβόννη του ένα φίλημα με το χέρι, ο γενναίος ναύτης έφυγε, αφήνοντας την πόρτα μισάνοιχτη πίσω του, σαν να προσκαλούσε την Υβόννη να τον παρακολουθήση με το βλέμμα του, ενώ χανόταν μέσα στο σκοτάδι.

Η θάλασσα, μιά θάλασσα μανιασμένη, ξεσπούσε με πάταγο στον κυματοθραύστη του Έτελ, και μέσα στο βαθύ σκοτάδι μιάς νύχτας χωρίς άστρα και φεγγάρι, ο άφρός, δεσπόζοντας στην κορυφή των κυμάτων, έλαμπε κάθε τόσο ξαφνικά — λευκή λάμψη που χόρευε πάνω από την άβυσσο. Στους βράχους της άκτής, τά κύματα συντριβόντουσαν μ' ένα βαθύ μουγκρητό, στο όποιο άπαντούσε το πένθιμο σφύριγμα των ανέμων του ώκεανού.

Μακρυνά, ο φάρος του νησιού του Σταυρού, έρριχνε από στιγμή σε στιγμή μιά λάμψη κόκκινη που τρυπούσε ξαφνικά τον ορίζοντα κι' έπειτα χανόταν σαν να την κατάπινε ξαφνικά ο ώκεανός.

Σε μιά από τις σύντομες εκείνες στιγμές της ανάπαυλας, κατά τη διάρκεια των οποίων ή τρικυμία φαίνεται σαν να παίρνη ανάσα και παύει να ούρλιάζη, μιά δυνατή ανθρώπινη κραυγή άκούστηκε από τη θάλασσα, μιά κραυγή που έμοιαζε μάλλον με θρήνο και ρόγχο.

Η κραυγή αυτή έρχόταν από το καράβι που κινδύνευε και ζητούσε βοήθεια.

Το καράβι αυτό ήταν ακόμη σ' άνοιχτά και το τίναζαν με μανία τά κύματα, άπανω στα όποια τάλαντεύοταν άκυβέρνητο.

Το κατάρτι που συγκρατούσε τά πα-

νιά, είχε πέσει κάτω από τη δύναμη της καταιγίδας. Το τιμόνι είχε σπάσει και σε κάθε στιγμή το πλοίο κινδύνευε να καταποντιστεί κάτω απ' τα κύματα που το σκέπαζαν όλοκληρο.

Ήταν αδύνατον να ελπίζει πως θα κατώρθωνε να μπη καμιά φορά μέσα στο λιμάνι.

Ο κυματοθραύστης που χώριζε τους θαλασσινούς που κινδύνευαν να πνιγούν απ' αυτό το καταφύγιο, ήταν άπροσπεράστος και τα κύματα, έσπρωχναν όλοένα το δυστυχισμένο πλοίο προς έναν ύφαλο κρυμμένο κάτω από τη θάλασσα, μα που οι ψαράδες τον ήξεραν πολύ καλά, αν και δεν τον έδειχνε κανένα σημάδι.

Μα ο ύφαλος αυτός ήταν εκεί και παραμόνευε τη λεία που θα του έρριχνε η τρικυμία.

“Επειτ' από λίγες στιγμές ένα καινούργιο δυστύχημα θάρχόταν να προστεθή στον μακρύ κατάλογο των τραγωδιών που είχαν γίνει σε κείνο το καταραμένο μέρος.

“Εκείνη τη στιγμή, οι ψαράδες που θρискόντουσαν στο καράβι που κινδύνευε, ξεχώρισαν μέσ' απ' το μούγκρισμα της τρικυμίας, μια φωνή που τους φώναζε:

— Κουράγιο! Φτάνουμε!

“Εφτανε λοιπόν βοήθεια... μα οι σωτήρες που τολμούσαν ν' αφήσουν μια τέτοια τρικυμία, θρискόντουσαν ακόμα από την άλλη μεριά του κυματοθραύστη.

Θά μπορούσε τάχα η θάρκα τους να τον προσπεράσει και να βγί ξέω;

“Εξαφνα, απάνω στον κάτασπρό άφρο φάνηκε ένα μαύρο σημάδι.

“Η θάρκα των σωτήρων προσπερνούσε εκείνη τη στιγμή τον κυματοθραύστη κι' έμεινε για μια στιγμή κρεμασμένη πάνω απ' την άβυσσο, της οποίας τα μυστηριώδη βάθη φαινότουσαν ν' ανοίγουν έτοιμα να τη δεχτούν.

“Αναπήδησε ξέαφνα, παρασυρμένη απ' το κύμα που γλύστρησε από κάτω της, το σκάφος της έγειρε, το πανί της φάνηκε να πλαγιάζει απάνω στο νερό κ' η άβυσσος άνοιξε ακόμα πιο πολύ...

Μα ήσαν γενναίοι θαλασσινοί αυτοί που πήγαιναν να βοηθήσουν τους συντρόφους των. Συνηθισμένοι στον κίνδυνο, συνηθισμένοι στην τρικυμία, έναντιον της οποίας θρискόντουσαν σε συνεχή πάλι, ήξεραν όλα της τα καπρίτσια κι' ήξεραν όλα της τα κινήματα κι' ό άκεανός δεν είχε γι' αυτούς εκπλήξεις. Στην ύστατη στιγμή, όλοι θα χανόντουσαν, αυτός που κρατούσε το τιμόνι, θαυμαστός στην ψυχραιμία του, το γύρισε επιδέξια, η θάρκα άνασηκώθηκε και συγχρόνως, σπρωγμένη από ένα καινούργιο κύμα, πήδηξε πενήντα μέτρα μακριά.

“Επειτα από δέκα δευτερόλεπτα η θάρκα της σωτηρίας πετούσε ξανά σκoinι στο καράβι που κινδύνευε κι' άρχισε να το ρυμουλκή.

“Η Θεία Πρόνοια φαινόταν σαν να βοηθή τον ναυτικούς του 'Ετέλ, γιατί, παρ' όλο το φοβερό σάλο που τα τίνανε τα δυο καράβια, πέρασαν τον κυματοθραύστη κι' έπειτα από μια στιγμή θρискόντουσαν μέσα στο λιμάνι, άσφαλισμένα από τα χτυπήματα των κυμάτων, κοροϊδεύοντας με τη σειρά τους την τρικυμία που μούγκριζε πιο δυνατά ακόμα, θυμωμένη γιατί η λεία της της είχε ξεφύγει.

Γεμάτες άγωνία, στο δρόμο της προκυμίας, η γυναίκες των ναυτικών περίμεναν το αποτέλεσμα των προσπαθειών των γενναίων ψαράδων που είχαν φύγει για να σώσουν τους συντρόφους των.

“Όταν είδαν τα δυο καράβια να μπαίνουν στο λιμάνι, έβγαλαν μια δυνατή κραυγή χαράς κι' έπεσαν γονατιστές, εύχαριστώντας τον Θεό που είχε πονέσει τόσο ανθρώπους.

“Εκείνη τη στιγμή το πελώριο μαύρο σύννεφο που σκέπαζε το 'Ετέλ ξεσκίστηκε μ' ένα δυνατό φύσημα του ανέμου και το φεγγάρι προβάλλοντας ξέαφνα μέσ' από το σκοταδι, φώτισε τις σιλουέτες των θαλασσινών που θρискόντουσαν

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΕΣΠΕΡΙΝΗ ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

“Ενας σουστός αντίλαλος πώρχεται από μακριά
Κάποιας καμπάνας που γλυκά τον σπερινό σημαίνει
Μου ξαναφέρνει στο μυαλό τα χρόνια τα παλιά
Και το φτωχό σπιτάκι μας που ερημο τώρα μένει.

Και μου θυμίζει το χωριό με τα ψηλά καμπαριάρια
Που κάθε αυγή και σούρουπο άργά σιγοσημαίνουν
Τις γυναικούλες, τα παιδιά να τρέχουνε κοπαδιαστά
Και πίσω τους οι γέροι άργά τα θήματα να σέρνουν,

Και να πηγαίνουν όλοι τους στη μαρμαρόχτιστη έκκλησιά
Με τα όμορφα ψηφιδωτά, με τα
(πολλά καντήλια,
την ήρεμη βραχνή φωνή ένου γε-
(ροπαπα,
των κορασιών τα βουσιλιά, τα κόκ-
(κινα μαντήλια!...

Βλέπω τον ήλιο βασιληά να γέρνει
(νη στη θουνοπλαγιά
Και τα μικρα πετούμενα μέσ' στις
(φωλές να σμίγουν,
την έργατιά απ' τη ζουλειά της
(μέρας να γυρνά
Και το χωριό να κρύβεται μέσ'
(στις νυχτιάς τους ίσκιους!

Κι' όλοι την πρώτη μου ζωή βλέπω
(πω ν' άργοπερνά
Μέσα στην ιερή φωτιά των ξένοισ
(στών μου χρόνων,
την ώρα αυτή που μ' άπληστία
(ό κόσμος με κερνά
Με το πικρό ποτήρι του τον πιο
(μεγάλο πόνο.

“Ενας σβυστός αντίλαλος πώρχεται
(ται από μακριά
Κάποιας καμπάνας που γλυκά τον
(σπερινό σημαίνει
την περασμένη μου ζωή την πρώ-
(τη μου χαρά
στην κουρασμένη σκέψη μου νο-
(σταλγικά μου φέρνει...

Πειραιάς

ΦΩΤΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ

“Εστειλε στην 'Υβόννη ένα φίλημα με το χέρι του.

άπάνω στα δυο καράβια.
“Η 'Υβόννη, που η άνησυχία
την είχε κατεβάσει κι' αυτή
στην άκρογιαλιά, έβγαλε ένα βαθύ στεναγμό άνακουφίσεως,
άναγνωρίζοντας στην πύμνη του πρώτου καραβιού τον Ζάν-
Μαρί που με χέρι σταθερό κρατούσε το τιμόνι.

“Επειτ' από ένα λεπτό, σωτήρες και σωσμένοι, θρискόν-
τουσαν στη στεριά και, μέσα στο γενικό ένθουσιασμό, ο κυ-
βερνήτης της θάρκας της σωτηρίας, έλεγε δείχνοντας τον
Ζάν-Μαρί:

— Αυτόν το ναύτη πρέπει να εύχαριστήσετε προπάντων,
σύντροφοι, γιατί, χωρίς την ψυχραιμία του, θα πηγαίναμε
όλοι να θρέψουμε τα ψάρια...

— Μπα! έκανε ο Ζάν-Μαρί... “Η λεβεντοπνίχτρα δεν μπο-
ρούσε να μου κάνει τίποτε σήμερα, γιατί ο Θεός άκούει τις
προσευχές των άγγέλων του και ξέρω πως ένας άγγελος
προσευχόταν για μένα άπόψε...

Κι' έτρεξε να ριχτή στην άγκαλιά της 'Υβόννης...

Λ. ΜΠΩΚΛΕΡ